

GORENJEJC.

Političen in gospodarski list.

Vabilo na naročbo. «GORENJEJC» stane za celo leto samo 4 K, za pol leta 2 K, za četrto leta 1 K. Naroča se list lahko vsak dan, in naj se naročnina izvoli poslati upravnistvu.

Piruhi kranjskega dekana.

«Zide kupila bom,
pušlje nar'dila bom.»

V kranjski farovž je prišel ubogi prosjak, katerega so prej nekaj časa v Ljubljani «silili» k delu.

Ko zagleda novega dekana, ki se je bil med tem v krepkem gorenjskem zraku nekoliko popravil, se mu prijazno in prijateljsko nasmehlja ter ga pozdravi z besedami: «Oh, gospod, sedaj se pa tukaj zopet vidiva.»

Na to idilično sceno spomnili so nas piruhi, katere je podaril kranjski dekan v zadnjem «Slovenskem Listu» kranjskim meščanom v čast božjo in proslavo največjega in najlepšega praznika katoliške cerkve, v izpodbudo in kot primerno dušno hrano svojim ovčicam.

Gospod Koblar je po širni Sloveniji znan kot fin mož. Odkar je ustanovil «Slovenski List», stekel si je nebroj zaslug za ublaženje naših političnih bojov. Nikdar se ni spuščal v osebnosti, malenkosti je preziral, nikdar ni prešteval dot, ki so jih imele žene liberalnih prvakov — saj ga to tudi nič ne briga —, nikdar se ni bavil z osebami, njemu je bilo vedno le za stvar, nikdar ni brskal po političnih mlakah, temveč z visokega stališča je vodil usodo slovenske politike. Ni torej čudno, da je obrnil nase pozornost višjih krogov in si pripisal kranjsko dekanijo.

Po vsem tem imeli so kranjski meščani vzroka dovolj za prvo Veliko noč, katero praznujejo skupaj s svojim novim toli odličnim dušnim pastirjem, pričakovati potrebnih piruhov. In hvala Bogu na višavah in ljubljanskemu škofu, g. Koblar je prekosil najdrzovitejše nade, imamo piruhe in še kake.

Meščani! kupite vsi zadnji «Slovenski List», berite ga, denite za ogledalo, vzamite ga zopet v roke, berite in spravite ga vnovič za ogledalo. Berite «Slovenski List», spoznavajte svojega dušnega pastirja, samo — ne posnemajte ga.

To je šopek samih duhtečih vijolic, povitih s svežo, v najnovejšem konsumu kupljeno svilo, vijolic, kakršne

rodi zopet se vzbujajoča mati zemlja na najbolj sončnatem kraju. Že napis: „Lumparije «Gorenjca»“ — prav pristni Koblar —. In ker so ti piruhi adresirani na naše ime, spodobi se, da jih primerno kvitiramo.

To hočemo tudi storiti. Očita se nam, da pišemo proti veri, da hočemo to dobro, pošteno in zares verno kranjsko meščanstvo zapeljati, ne vemo pravzaprav kam, ali v unijatstvo, ali v razkol ali celo — Bog in sveti križ božji — v «luterš»-vero.

Že enkrat smo obžalovaje povdarjali, da g. Koblar kranjskih meščanov ne pozna. Je še malo časa tu, morebiti se v tem oziru še poboljša.

Ko so se v Ljubljani vršile znane intrige, katerih posledica je bila ta, da je presvetli Anton Bonaventura v svoji modrosti in naklonjenosti do kranjskega mesta nasproti soglasnemu predlogu stolnega kapitelnja in v veliko ogorčenost ljubljanskih korarjev, dal prednost Koblarju pred enim najboljših in najbolj uglednih duhovnov ljubljanske škofije, zdihtnila je v Kranju zares pobožna duša «kaj! pa ta, ki je tako malo pobožen —»

Dà, vernosti, prave vernosti, ki kipi od srca, ki ogreva in osrčuje, tiste vernosti, o kateri se kranjskemu dekanu, odkar gazi do kolen po političnih mlakužah niti ne sanja več, je v Kranju še mnogo in mi upamo, da se še dolgo ohrani kljub — Koblarjevemu pastirovanju, ki, če te prave pobožnosti ne ubije popolnoma, je gotovo ne bo pospešilo.

Mi vemo, da Kranjci radi bero naš list. Razložek med nami in med «Slovenskim Listom» je ta, da se naš list kupuje in bere, «Slovenski List» pa se ne bere, četudi ga «konsorcij» brezplačno vsiljuje po kranjskih hišah. Odtod ta jeza, vera pa je pretveza, ki se v ustih g. Koblarja toliko poda, kot rožni venec v rokah kakega žida. Pri ženskah pravimo mi Gorenjci, da je to «fovšarija». Našega lista ne bero samo naši volilci, naš list bero tudi kranjski svedrci, bero ga tudi pristno pobožni ljudje, katerih pobožnost daleč presega vse dekanove pojme o pobožnosti.

In tu slovesno izjavljamo: Nikdar in nihče se do danes še ni pritožil, da bi bili žalili njegov verski čut, ne pismeno, ne ustmeno, ne posredno in ne neposredno. Zato pa imamo vzrok trditi, da gosp. Koblar ne pozna kranjskih meščanov. Iz tega pa tudi sklepamo, da so kranjski meščani bolj razboriti nego njih dušni pastir,

da znajo bolje ločiti posvetno od cerkvenega, dušni blagor od posvetnega blaga.

Iz tega pa nadalje sklepamo, da so bolj poštene, da se jim gabi tisto rokovnjaško licemerstvo in tisto licemersko rokovnjaštvo, ki s proti nebu obrnjenimi očmi sega z eno roko po časti, z drugo pa po blagu svojega bližnjega.

Kaj si ubijamo glave s tem, ali se bo ustanovil v Kranju konsum? Čemu neki?! Koliko pa imamo še do tega, da bo kranjski dekan hodil ob ponedeljkih in semanjih dneh po kranjskem trgu ter z blagoslovljeno svojo roko prijemal naše vrle Gorenjke, stare, mlade in napol gosposke za predpasnike in jim kazal prodajalne, kje smejo kupovati in kje ne. In v prihodnjo soboto pa bo pisal v «Slovenski List», da je to v čast božjo in da se tako rešuje vera. — In pristavilo se bo z debelimi črkami, da peša respekt pred avtoriteto in da smo mi, ki pišemo «Gorenjca», krivi, da res peša!

In še v nekem drugem oziru kranjski dekan ne pozna svojih ovčic, najsi že bodo svedrske ali protisvedrske barve.

Večina kranjskih meščanov je bila že nekoliko po svetu, nekateri celo dalje nego gospod dekan, vsi pa so vajeni nekoliko boljše dušne hrane, nego jo nudi «Slovenski List» v zadnjih svojih lumparijah. To je ton, kakršnega smo bili dosedaj vajeni slišati le med kravjimi mešetarji kakega popoldne, ko je semenj že pri kraju. Tu se zadira v posamezne meščane, kakor bevška kužek v luno. To je hrana morda za želodec, ki se je vežbal nekoliko let v ljubljanskem zavodu tik Kodelijevega gradu, za pošten gorenjski želodec je nekoliko pretrda in premalo okusna.

Kljub temu pa, ko hvaležno potrdimo prejem velikonočnih piruhov, priporočamo kranjskim meščanom še enkrat: berite zadnji «Slovenski List», da spoznate bolj natanko lepo dušo svojega dušnega pastirja, ki nam je bil poslan, da posreduje med nami in med Bogom.

Še nekaj imamo na srcu. In le težko in z neko bojaznijo zapišemo te besede. Željo imamo namreč, in to bi radi izrekli, da bi bral zadnji «Slovenski List» tudi presvetli ljubljanski knezoškof. Morda se mu začne vendar

PODLISTEK.

Kaj počno Buri?

Odkar je sedanji nadomestujoči predsednik transvalske republike, Luis Botha, enostavno odklonil mirovne pogoje generala Kitchenerja, postajajo dogodki na južnoafričanskem bojišču čimdalje bolj zanimivi. Dočim je portugalska vlada Angležem prijazna, izražal je narod na burem način svoja čuvstva do Burov, kateri so dospeli iz zaliva Delagoa v Lisbono. Ko so burski junaki zapustili vlak, pojavilo se je navdušenje. Klicali so: «Živel Transval! Živeli Buri! Živel general Pienaar!» In občinstvo je mahalo z robcami in klobuki. — Iz Standertona se poroča, da je junak Dewet še v bližini mesta Vrede, in da Botha še ni pri Standertonu nego v Transvalu. Vse pričakuje, da bode Dewet izkušal na vsak način združiti se z Botho, v ta nameu je že prekoračil železnico blizu Plattranda. — Proti sotrudniku nekega angleškega časopisa izrazil se je pred kratkim predsednik Krüger, da «zamorejo Buri nadaljevati vojno še dolgo, dolgo. Orožja, streliva in bojnikov imamo v izobilju. Mir sklenemo le tedaj, ako se ne bo zahtevalo, naj se udamo. Na Boga zaupam in vem, da ostanemo zmagovalci.» Krüger je

svitati. To željo bi izrekli, ko bi imeli še nekoliko upanja, da bo naš vladika, na katerega smo stavili toliko nad, sploh kdaj še kaj izpregledal...

Zoper žganje.

(Dopis iz radovljiškega okraja.)

Srce mora boleti vsakega slovenskega rodoljuba, ko vidi, kako se vedno bolj razširja pogubonosno žganjepitje med našim preprostim ljudstvom. Angleži dajejo v svojih kolonijah žganja divjim narodom, da jih s tem uničujejo; pri nas pa si ljudje sami napravljajo tak strup, in nekateri izobrazenci, katerim bi moral biti pri srcu blagor ljudstva, jih prav uspešno podpirajo pri tem nečloveškem delu. Zlasti na Gorenjskem se je v zadnjih letih žganjepitje med kmeti in delavci zelo vkoreninilo in povsod se pojavljajo hude posledice tega zla. Koliko krepkih gorenjskih mladeničev se je udalo žganju in brez vsakega pravega in stanovitnega opravila pohajkujejo od kraja do kraja. Ako tuintam slučajno zaslužijo par kron, popivajo potem okrog po gostilnah smrdljivo žganje tako dolgo, dokler imajo kak vinar v žepu in tudi delj časa, ako morejo dobiti še kaj pijače na upanje. Ko jih naposled začne mučiti tudi glad in jih krčmar, pri katerem so zapili svoj pičli zaslužek, požene čez prag, lote se z največjo težavo in nevoljo kakega dela, da si z njim pridobe najpotrebnejši živež in povrhu še kak vinar «za ta preljudi šnopsek». Za obleko se ne brigajo. Imajo navadno le po eno obleko za petek in svetek in tudi tista je raztrgana ali nerodno zakrpana in zamazana, da se dostojnemu človeku kar gnjusi pogledati žganjarskega postopača. Popolnoma propadli žganjepivci pa so tudi, posebno kadar se upijajo, zelo surovi, siloviti in hudobni. Razun teh imajo še mnogo drugih slabih in grdih lastnosti. Izgubili so vsak čut za dostojnost, časti in vesti ne poznajo več. Sposobni so za vsako zločinstvo in hudobijo ter napravijo večkrat veliko nesrečo celim družinam in občinam. To je še edino dobro, da žganjepivci navadno ne žive dolgo. Ako pa dočaka kateri izmed njih malo višjo starost, je postal dotlej vsled prebilo užitega žganja ter nezmerne in neredne življenja nezmožen za delo in ga mora prevzeti v oskrbovanje občina, če nima tako usmiljenih sorodnikov, da bi ga sprejeli pod streho. Največ takih izgublencev pa pomrje v ječah in norišnicah.

Kakor je znano, ima žganje v sebi neko omamljivo moč ali omamo, ki se imenuje alkohol. Tudi v vinu je alkohol, ali v manjši meri, kakor v žganju. Alkohol po-

povedal, da odpotuje v Ameriko šele tedaj, ko bode bolj zdrav, ter ko dobi več nade za uspeh. Krüger se je pritožil, da angleški listi nesramno lažejo, in da Botha ni odnehal niti za las. Glede dela v rudokopih je dejal Krüger, da se ni nehalo nikdar, dokler ni vdrl Roberts in dokler so bili Buri gospodje v deželi. Šele, odkar so dospeli Angleži v deželo, začelo se je uničevanje tuje posesti, in se je nehalo vse dele. Buri cenijo rudokope, dasi so vzrok njihove nesreče.

* * *

Ko je Dewet vse potrebščine in pa velikanske množine obleke zaplenil pri Bredewegu, rekel je ujetnikom: «Sedaj imamo več, kakor potrebujemo. Vzemite si, kar hočete. In v kratkem so se skušali Buri in Angleži-ujetniki, kateri bode več zaplenil; vsak je vzel, kolikor je mogel nesti. Po polju je potem ležalo vse navskriž, vse je bilo pokrito s pismi in časopisi. Nekatera pisma so se poiskala pozneje in oddala, kamor so bilo namenjena. — Ko so Buri odhajali, bilo je težko ločiti jih od Angležev-ujetnikov, kajti vsi so nosili novo zimsko obleko, dočim je 12.000 Angležev zmrzovalo pri Pretoriji, kajti to, kar je bilo zanje pripravljeno, je vzel Dewet in njegovim ujetnikom, drugo pak je bilo sežgano.

sebnost slabo upliva na človeške možgane, ker jih mami ter dela brezčutne in nesposobne za mišljenje. Zato postane vsak pijanec brezbrizen za vestno izpolnjevanje svojih stanovskih dolžnosti in nezmožen za vsako resno pametno ali globoko misel. Kot neumno živinče živi tjavendan in da ima le za danes dovolj žganja, za jutri pa naj bode kakor hoče.

Imel sem znanca, ki je bil zelo nadarjen in si je na prav lahak način služil kruh v neki pisarni. A udal se je popivanju različnih opojnih pijač in začel je propadati. Nazadnje je pil le špiritovo žganje in propadel je popolnoma. Večkrat je tožil, da ne more delati, če ga nima nekoliko «v glavi». Ko pa ga je dobil v glavo, zopet ni mogel delati, ker so se mu vse črke na papirju videle dvojne ali pa trojne in bel papir mu je plesal pod roko, da ga pijani revež ni mogel ujeti s peresom. Njegov predstojnik ga je večkrat našel v takem položaju, ter ga poslal domov «spat». Ko se je doma streznil ter vrnil v pisarno, ga je predstojnik resno posvaril in večkrat poskušal z lepimi opomini odvrniti ga od pijančevanja. Ker pa vse to ni nič pomagalo, moral je zapustiti službo v pisarni ter iti gor v hribe v svojo rojstveno občino — past krave, ker ni bil več sposoben za kako drugo delo. Moj prijatelj mi je potem pripovedoval, da ga je večkrat videl tam gori vsega razcapanega. Nosil je le zgornjo obleko, spodnje pa ni več imel. Nek usmiljen kmet mu je podaril več še dobrih srajc, a on jih je takoj prodal za nekaj grošev ter te zapil na žganju v bližnji krčmi. Ko so kmetje videli, da zlorablja njihovo dobrotljivost, mu niso hoteli odslej dajati drugega kakor najpotrebnejši živež, da bi ga odvadili od žganjepitja. Ali on ni bil zadovoljen s takim darilom, odšel je iz svojega rojstnega kraja po svetu si iskat boljšega zaslužka, in pred kratkem je umrl — v ječi nekje na Spodnjem Štajarskem. Nesrečnež! Poznal pa sem tudi več močnih fantov in oženjenih posestnikov v tem okraju, katerim se je vsled neizmernega vživanja žganja večkrat mešalo, da so zmedeno govorili ali pa razbijali okrog sebe kot nori in so potem po kratkem bolehanju umrli v najboljših letih.

Na tak in podoben žalosten način mora vsako leto končati mnogo Gorenjcev svoje mlado življenje v sramoto sorodnikov in škodo slovenskega naroda, ker so postali strastni žganjepivci. Ko bi bili trezno in pametno živeli ter pridno delali, pa bi bili lahko zelo koristni in dobri udje človeške družbe. In kako primanjkuje v sedanjih časih dobrih delavcev, posebno na deželi. Se nadaljuje.

Kaj bo, kaj bo!

(Gospodarska in politična vprašanja z ozirom na kmeti stan.)

Dalje.

Na tak način vsako leto propade pri nas mnogo dobrih in velikih kmetij. Ko bi imeli dotični gospodarji dovolj cenih delavskih moči ali ko bi obdelovali polje s stroji, ko bi zemljo bolj gnojili z umetnimi gnojili ter sploh, ko bi bolj z majhnimi troški umetno prisilili zemljo, da bi jim rodila tudi za prodajo večjo množino pridelkov in ako bi še od drugod dobivali kako pomoč, izkopal bi se marsikateri počasi iz dolgov ter postavil svojo kmetijo spet na trdno podlago. Ali kdo se zmeni pri nas za kmeta, da bi mu kako po možnosti pomagal! V vseh drugih kultiviranih državah polagajo celo najvišji dostojanstveniki posebno veliko važnost na kmeti stan in ga podpirajo z vsemi mogočimi sredstvi. Tudi avstrijska vlada bi lahko našla mnogo takih pripomočkov za našega kmeta. Toda, kakor izpričujejo mnoga znamenja, bi nekatere visoke politične osebe še prav rade videle, da bi bil naš kmet, ki je Slovan, skoro uničen in preganjan z rodne zemlje, da bi tako naredil prostor lačnim Nemcem. Tem bi potem že tudi avstrijska vlada morda pomagala. Imela bi pa tudi več denarja na razpolago za take namene, ker bi ga ji ne bilo treba več toliko potrositi za kovanje sužnjih verig podložnim Slovanom in za posilno potujčevanje njihov otrok!

Živi pa tudi na deželi dokaj takih domačinov, kateri bi vsaj s poukom in dobrim svetom lahko večkrat zdatno pomagali marsikateremu kmetu in to so zlasti duhovniki

in učitelji. Ker imajo duhovniki izmed vseh stanov največ prostega časa, bi se v tem času lahko pečali tudi s kmetiskim vprašanjem ter bi lahko storili dosti koristnega za kmeta. Pred nekaj leti so pri nas tudi delali tako. Nekateri župniki na deželi so bili izvrstni čebelarji, sadje-rejci, živinorejci in poljedelci. Takih del pa niso opravljali toliko zavoljo sebe, temveč najbolj le zaradi kmeta, da so mu dali tudi z lastnim delom dober izgled, kako se da zboljšati to ali ono pri gospodarstvu. Tisti častiljivi možje duhovskega stanu pa so se zavedali, da so člani svojega naroda. Zato so vedno izkušali, da bi mu koristili in pomagali po svojih močeh do večjega blagostanja in tudi za pravice njegovega jezika so se neustraheno potegovali ob vsaki priliki. Toda časi so se izpremenili. Zdaj so slovenski duhovniki popolnoma pozabili ali so morali pozabiti koristi ljudstva in mislijo le nase. Šli so v tem celo tako daleč, da so osnovali po deželi kmetom naravnost škodljiva konsumna društva, da bi z njimi že tako zadolženega poljedelca še bolj pritiskali k tlom ter ga še huje vklenili v svoj jarem. Zakaj so konsumna društva kmetom škodljiva, o tem je «Gorenjec» v pretečenem letu razpravljaval v raznih dopisih in njih škodljivost podprl z neovrgljivimi dokazi. Zato se s to zadevo ne bomo vnovič bavili. Ker so za narodno vzbujo in prosveto vneti ljudski učitelji začeli ljudstvo poučevati in svariti pred temi zankami, razupili so jih nekateri nevrredni duhovniki za liberalce, krivoverce ter jih s hudobnim obrekovanjem počrnili in pripravili ob ves vpliv pri nezavednih kmetih. A to jim še ni dovolj. Ker jim ni dano, pa bi neomejeno zapovedovali tudi v šoli kakor v župnišču in v cerkvi, začeli so proti šoli hujskati in puntati preprosto ljudstvo. Najraje bi popolnoma odpravili šolo na deželi ali pa preustrojili v svojem smislu, da bi mogli potem tudi to zlorabljeti v politične namene. Strašansko jim je hudo, ko vidijo, da se v sedanji šoli tudi na deželi kmeti otroci nauče marsikaj koristnega in da se s sedanjo šolo širi omika in zavednost med kmetiskim ljudstvom. Predobro jim je znano, da bode za vselej odklenkalo njihovi posvetni komandi, da ne bodo več mogli izsesavati ljudstva, da bodo morali v cerkvi oznanjevati le božjo besedo, a ne politike kakor sedaj, in da tudi v postavodajalnih zbornicah ne bodo sedeli le njihovi pristaši, ko se bode enkrat tudi naš kmet zavedel svojih pravic, svojega stanu ter do dobrega spoznal nepošteno nakane svojih političnih dušnih pastirjev! Tistih časov pa se naši duhovniki silno boje. Zaradi tega so krstili ljudsko in narodno zavednost za liberalizem in liberalizem za strup, pred katerim zdaj na vse mogoče načine strašijo in plašijo nevedne ljudi. A kdor se je že zbudil ter se sam prepričal, kako potreben in koristen mu je v sedanjih časih liberalen strup, tisti si želi še več takega strupa in se pomilovalno smeje župniku in kapelanu, ko hinavsko jadikujeta nad njim: «Oh, kaj bo, kaj bo!» Se nadaljuje.

V Kranju, 13. aprila.

Odlikovanje. Cesar je odlikoval ministrskega predsednika dr. Körberja z velikim križem Leopoldovega reda, najbrže zato, ker je pričel državni zbor redno delovati.

Na Dunaju se je dne 9. t. m. otvorilo zborovanje proti alkoholizmu. Zastopane so avstrijska, ruska, francoska, švicarska, belgijska, danska, nizozemska, norveška in švedska vlada. Tudi ženske so prišle na ta shod.

Kardinala sta postala nadškofa praški in krakovski.

Nekdanji bolgarski ministrski predsednik, vodja narodne stranke, dr. Stojlov je dne 6. t. m. umrl.

V Dubrovniku se je dne 8. t. m. vršil shod slovenskih novinarjev. Bilo je navzočih tudi nekaj Slovencev.

Srbi dobe novo ustavo, ki določa, da bo senat štel 51 članov. Vsak okraj si voli enega, vse druge določil kralj.

Dopisi.

Iz Kranja. (Iz trgovskih krogov.) Gospod urednik! Prav iz srca ste nam govorili, ko ste v predzadnji številki «Gorenjca» razjasnili vprašanje o kranjskem konsumu. «Slovenski List» od zadnje sobote nam je dokaz, da ste zadeli v črno. Da bi nas pomiril, poslal nam je

«Slovenski List» menico g. dekana Koblarja. In kaj bemo na tej menici? Da si je res ljubljanski knezoškof ogledoval Žolarijo ali — tako zatrjuje gospod Koblar — o konsumu se takrat niti govorilo ni. Koblar je poblastil «Slovenski List», da pošlje to izjavo tiskano med svet, namreč med tisti svet, ki bere «Slovenski List», in iz tega sledi, da takrat, ko sta gg. Koblar in knezoškof pregledovala Žolarijo o kranjskem konsumu ni bilo govora, česar mi tudi nikdar trdili nismo. To je menica g. Koblarja. Jaz pa vprašam, ali dá na to menico kaj kreditna banka v Ljubljani? Prav nič, niti vinarja ne da ne kreditna banka, ne Luckman, ne Mayer. Še ljudska posojilnica je ne honorira. Kaj nam torej hasni ta menica? Čisto nič. Da bo g. Koblar kranjskim meščanom pred volitvami pravil, kaj nameravajo višji svodci v Ljubljani glede kranjskih svodcev, vendar ne moremo zahtevati od njega, tudi ko bi to vedel. In ali bi on napravo konsuma sploh mogel zabraniti? Ali se je že pozabilo, kak žalosten konec je imela politična karijera prvega poslanca kranjskih analfabetov, Janeza Ev. Kreka, ki je vendar rimski doktor. Nadepolen kandidat je bil pred zadnjimi volitvami v državni zbor. Imel je v rokah celo dekret od centralnega volilnega odbora, ki je sklenil principijelno kandidirati vse dosedanje kandidate. Ko pa je prinesel «Narod» vest, kdo kandidira v Ljubljani, zmrznila je čez noč Krekova kandidatura, odpovedal se je «prostovoljno» in niti za vogelno hišo na dunajskem Ringu ni bil več preprosi, da bi bil sprejel kandidaturu. In tako bi se znalo zgoditi kranjskim trgovcem in obrtnikom, ko bi honorirali Koblarjevo menico. Zato še enkrat: Trgovci in obrtniki, pozor!

Iz Smlednika. Ko smo imeli minuli mesec v Smledniku misijon, so nam faranom gospodje misijonarji lepo govorili in nas pripravljali na izpoved. Tudi jaz sem hodil k cerkvenim govorom in se tako pripravljaj za sv. izpoved, meneč, da sem se po svoji vesti kolikor možno pripravil, a varal sem se. Ni mi bilo podeljeno toliko milosti, da bi bil spoznal svoje grehe, ter se tako izpovedal malih grehov, zamolčal pa velike. Na vprašanje dobrotnega izpovednika g. misijonarja sem vse odkritosrčno povedal. Kaj pa je bil tisti veliki greh, zavoljo katerega sem napravil prazno ali suho izpoved? «Slovenski Narod»! Izgovarjal sem se s tem, da je omenjeni list dopušča od Boga postavljena gosposka in da ga cerkveni zbor ni preklical, da je le prepovedan pod našo škofijo, da nima posamezni duhovnik pravice določiti o važnih verskih zadevah; da naša škofija spada pod tisto duhovno višjo oblast, kakor vse druge katoliške škofije, in da verujem tiste nauke, katere uče vsi škofje z rimskim papežem. Precej manjši greh je bil: Brošurica «Izgubljeni Bog». Nad vse velik, neodpustljiv greh pa je bila tista rumena knjižica, katera se mora trepetaje izgovarjati s podpisom Roka Drogenika, katero sem si naročil za 10 krajcarjev. Ker sem iz lastne izkušnje in po izpovedbah drugih bil prepričan, da je bil pri enakih pogrebeh vselej drugačen račun, sem se hotel prepričati, če je res zakon za cerkvene pristojbine vsaki dan, vsaki mesec ali vsako leto drugačen. Rekel sem, da se ta grešna knjižica mora le s trepetom izgovarjati. Moj spovednik pa je niti s strahom ni mogel izreči, ampak le Dro — dro — dro. Pomagal sem in oba sva napravila popolno besedo. Saj ni prav nič čuda, da enaki gospodje niso vajeni imenovati in odpirati takih knjižic, sicer bi vsi napravili suho izpoved. A tudi v posesti je nimajo, ker bi se gotovo navzeli njenega duha, saj mi je rekel, da se osmoli, kdor se vsede na smolo. Zahteval je knjižico, češ, naj mu jo izročim. Najbrž se boje ti gospodje, da bi se drugi ljudje ne naučili računati iz te knjige, dobro vedoč, da bi takoj zmanjkalo denarja in bi niti sami ne dobili svoje zahteve. Res čudo! čudo! Svet se suče in ž njim se vse preobrača, vedno gineva in vedno začenja. Zdravniki strme nad novimi, njim še neznanimi boleznimi. Tudi nimamo večnih zakonov, ker jih vedno izpreminjajo v državni zbornici. Dobili smo nove grehe, katerih še ni bilo pred nekoliko leti, stari grehi pa so preminuli, seveda preminuli le klerikalcem, namnožili in povečali so se pa liberalcem. Torej vidite, dragi čitatelji,

kako se trudijo nekateri ljudje ohraniti kmeta nevednega. Toda tudi preprostem kmetu se možgani odpirajo in ne bo verjel vsega, kar bo njemu v škodo in v prid njegovim oderuhom. Grešnik.

Novičar.

Na Gorenjskem.

Osebnosti. C. kr. poštna ekspedijenta gg. Anton Bizjak v Kranju je premeščen v Lesce in Franc Kramar iz Ljubljane v Škofjo Loko. — Gg. učitelja E. Lachainer in Franc Gärtner, sta od vis. c. kr. ministrstva potrjena kot učitelja na obrtni-nadaljevalni šoli v Kranju. — G. Al. Muck, začasni nadinžener v Kranju, je stalno nameščen. — Deželni odbor je poklical v cestni odbor brdski gg. Feliksa Stareta, graščaka na Kolovcu, in Janka Rahmeta, notarja na Brdu.

Lumparije «Gorenjca». Kam dovedejo strast, maščevalnost in neolika, o tem se lahko pouči vsakdo iz zadnje številke Koblarjevega glasila. Neznani, a nam vsem vendar tako dobro znani pisec je iztrgal iz različnih člankov «Gorenjca» posamezne odstavke, katere zavija po svoje v zadnjem «Slovenskem Listu» pod naslovom «Lumparije, Gorenjca», hoteč iz njih dokazati, da mi pišemo zoper vero. S tem pamfletom se bavimo na prvem mestu, izpregovoriti pa hočemo o tem še kako besedo pozneje. Tu naj le konstatiramo, da je piscu vera le postranska stvar, in da je le radi tega zajahal konja svoje «katoliške morale», da raz to «vzvišeno» stališče tem lažje prav strupeno in ostudno pluje na naš list (ki se kljub vsem intrigam in pridigam razširja vedno bolj), da denuncira na brezstiden način in brez uzroka uradnike ter meščane in da bi svojemu bližnjemu odjedel ljubi kruhek. Ljudje, ki po umazanem «Slovenskem Listu» na prav nekrščanski način kradejo čast svojemu bližnjemu, tako, da se prizadeti morajo iskati zadoščenja pred sodiščem, ljudje, ki so zvarili za «Slovenski List» že toliko laži in podlih obrekovanj, ljudje, ki podpirajo kliko, katere kolovodji cerkve nikdar znotraj ne vidijo, taki ljudje naj ne govore o katoliški morali. Tako početje je profanacija, ali, da govorimo z Dihurjevim piscem, prava pravcata — lumparija!

Občinske volitve. Kakor pred tremi leti, tako izkušajo tudi letos naši malkontenti združeni s klerikalci begati volilce z lažmi. Najpoprej so na nezaslišan način blatili po «Slovenskem Listu» g. župana Šavnika. Ker se je ta manever obnesel prav slabo in so dosegli ravno nasprotno, kar so nameravali, slepijo sedaj volilce, da so tudi sami vneti za dosedanjega župana, in da hoče le naša stranka izbrati županom g. Cirila Pirca! Nadalje lažejo po gostilnah, da namerava meščanski volilni odbor postaviti kandidate, na katere niti ni mislil. Taki ničvredni stranki je seveda dobro vsako sredstvo, da le vjamejo kakega gimpeljna na limanice. Vodovod, klavnica, elektrika, tovarne i. t. d. vse jim pride prav. Ker pa kljub vsem lažem dosežejo bore malo uspehov, so morali poslati v boj tudi že rezervo — svoje boljše polovice. Odlikujeta se zlasti «kandidatini»-gostilničarki v kokriškem predmestju. Ena izmed teh hrabrih amazonk — «Marička zunaj mesta» — naskakuje trdnjave kar v ponedeljkih, ko imajo ljudje največ opravka. Ker je obče znano, da to nežno bitje govori vedno zgolj resnico, je povsem naravno, da ji volilci vse verjamejo!? Ješ, ješ, ješ!

Več mestjanov hoče v zadnjem «Slovenskem Listu» oprati Tomaža Pavšlarja-zamorca, ker je več kmetov iz šenčurske okolice prijelo v predzadnjem «Gorenjcu» g. Tomaža Pavšlarja radi njegovega nasprotovanja v vodovodni zadevi. Ne vemo, kdo so ti mestjani — bržkone je to g. Pavšlar sam — a toliko pa trdimo skoro lahko, da se je zajela voda za to pranje in umivanje iz Pavšlarjevega vodovoda, ki bi bil po soglasnem mnenju tehničnih in zdravstvenih izvedencev najpripravnejše zbirališče za nesnago, ki prihaja iz mesta. Kaj čuda, če je zamorec ostal črn! G. Pavšlar in njegovi somišljeniki vedo prav dobro, da so l. 1898 s svojo grdo gonjo zoper Kokriški vodovod zavlekli to vprašanje za

celo leto. Tudi sedaj še ne mirujejo. Pobožno zavijanje oči ne pomaga nič, še manj pa neutemeljeno hujskanje zoper občinski odbor, ki je v vodovodni zadevi storil svojo popolno dolžnost, kar smo pojasnili že čestokrat in kar mora priznati vsak človek, ki ima v sebi le še trohico poštenja. Tako hitro se pa ne more izvesti obsežnega projekta in g. Pavšlar bi vedel o tem zapeti kako pesnico! Res pa je, da so vsi odločilni faktorji naklonjeni vodovodni napravi za Kranj in okolico in da ni dvoma, da se bo to vprašanje tudi ugodno rešilo. Tudi «Pavšlarjevi mestjani» tožijo, da so bili letošnjo hudo zimo vsi vodnjaki zamrznjeni ali pokvarjeni. Če tedaj uvidite potrebo vodovoda, nehajte že enkrat s svojim nepremišljenim hujskanjem zoper toli potrebni ter edino mogoči vodovod in ne trobite v svet, «da bo treba poseči nazaj na Pavšlarjev projekt ter ga izvesti, ako tudi z nekaterimi izpremembami». Ne glede na to, da s temi besedami nasprotniki sami pripoznajo nedostatnost projekta dunajske delniške družbe, se tisti prav gotovo ne bo gradil nikdar, ker pač ni na svetu deželnega odbora, ki bi pritrdil taki neumnosti, in ker bi se meščani sami z vso odločnostjo uprli uveljavi tega projekta, kajti če že morajo piti umazano vodo, jo pijejo sedaj saj zastonj, potem bi pa pili umazano vodo — za drag denar!

Velikonočne procesije se je minulo soboto udeležilo izvanredno mnogo pobožnega ljudstva. Ker je bilo krasno spomladansko vreme. privreli so ljudje od vseh strani. Nastopila je tudi godba tukajšnjega gasilnega društva. Igrala je nekaj novih koračnic in je sploh pokazala, da se je prav pridno vežbala v zimskem času.

Koncert ženske in moške podružnice družbe sv. Cirila in Metoda v Kranju se vrši jutri teden. Spored je naslednji: 1. Deklamacija. 2. J. Müller: «Čar ljubezni», overtura, igra godbeni klub. 3. Jos. Čerin: «Domu», moški zbor. 4. P. de Sarasate: a) «Nocturne de Chopin», op. 9. b) «Romanza Andaluz». (Španski ples). Za gosli s spremljevanjem klavirja. (G. F. Wogrolly in gđc. E. Jurmann). 5. I. Rosenkranz: «Moja Avstrija», fantazija, igra godbeni klub. 6. Iv. pl. Zajc: «Crnogorac Crnogorki», moški zbor. 7. B. Smetana: Sekstet iz opere «Prodana nevesta», igra godbeni klub. 8. F. A. Vogl: «Cigani», moški zbor. 9. I. Valverdi: «La gran via Potpurri», igra godbeni klub. 10. Šaljiva loterija. Prostovoljne dobitke za šaljivo loterijo sprejema g. Janko Sajovic. Prosi se pa p. n. blagohotne darovalce doposlati tiste najpozneje do četrtega dne 18. t. m.

Umrli je včeraj zvečer po dolgotrajni bolezni posestnica gospa Marija Ullrichova, stara 84 let. Pokojnica je bila tudi v najhujših časih zvesta domorodkinja in vedno naprednega mišljenja. Blag ji bodi spomin!

Promenadni koncert v Kranju. Kakor čujemo, bo dne 12. majnika toli priljubljen prvi promenadni koncert, in sicer na glavnem trgu.

Prešernova slavnost v Škofji Loki se je dne 8. t. m. izvrstno obnesla. Za Prešernov spomenik se bo moglo darovati nad 300 kron. Natančnejega poročila nismo prejeli.

Brezobzirna politika. Iz Radovljice nam pišejo: Tudi letos je bila na Veliki petek zvečer v tukajšnji cerkvi običajna postna pridiga, h kateri je prišlo mnogo vernega ljudstva iz okolice in tudi več radovljiških meščanov, misleč si: Danes vsaj ne bode nobeden uganjal politike v cerkvi in homo mogli poslušati čisto božjo besedo. A zmotili so se. Pridigoval je radovljiški kapelan, ki niti pri razlaganju, kako je Kristus na križu za vse ljudi umrl in svojim razžalnikom in sovražnikom vse iz srca odpustil, ni mogel premagati svoje politične žilice, da bi ne bil napadal napredne stranke in njenih dobrih časopisov. Sram naj ga bo! Zavedni poslušalci so bili zelo ogorčeni nad kapelanom zaradi tega in mnogi so sklenili, da se ne bodo več udeleževali njegovih cerkvenih opravil. S tem so z njim obračunali. Kapelan pa naj še nadalje pridno politikuje v cerkvi, da bode prej postal «korar», kakor njegovi ljudje pripovedujejo okrog! Mi mu nismo nevoščljivi bodoče sreče, saj se vsak po svoje trudi in

peha za svojim kruhom! Samo gospode pri ljubljanskem škofjskem ordinarijatu se usojamo opozoriti na to, da naj bi enkrat trezno premislili, če je veri v korist in duhovskemu stanu v čast in ugled, ako se merijo zasluge duhovnikov le po politiki in se tudi le politikujočim duhovnikom oddajajo boljše službe. Večina našega preprostega ljudstva se že sedaj ne strinja s takim čednim postopanjem višje duhovščine in ko se bode enkrat popolnoma zavedlo, bode tudi naredilo svoj račun, kateri ne bode ugoden za naše klerikalce.

V goreči postelji se je prebudil na Veliko nedeljo ponoči nekdo o Radovljici, ki je prišel pozno vinjen domov, se vlegel v posteljo s prižgano smodko ter zaspal. K sreči je začela odeja tleti tam, kjer je kmalu prišlo žarenje do kože ter ga izbudilo iz sladkega spanja. Ko se je zavedel, v kakšnem položaju se nahaja, je hitro pograbil pregorko odejo, jo vrgel skozi okno na cesto ter tako preprečil, da se ogenj ni razširil po sobi in še dalje. S svojo malomarnostjo bi bil torej skoro povzročil, da bi bil nastal v pozni noči velik požar, v katerem bi se bil gotovo tudi on scvril in se za vselej poslovil od svojega veselega prijatelja — Bahusa! Oh, kako hudo bi bilo to slovo obema! Zato za prihodnjič več pazljivosti!

Vodešče, a ne Bodešče je pravo ime vasi med Radovljico in Ribnim. To pristno slovensko ime je vas dobila vsled obilega vodovja ali studencev, ki izvirajo iz vaškega ozemlja.

Na Bledu se vrši o Binkoštih, dne 25., 26. in 27. maja letošnja XIII. glavna skupščina učiteljskih društev. Tako je sklenil upravni odbor «Zaveze avstrijskih jugoslovanskih učiteljskih društev» pri seji dne 8. t. m.

V Kamniku se vrši danes, dne 13. t. m. v mestni dvorani shod volilcev, katerega sklicuje državni poslanec g. dr. Andrej Ferjančič.

V Hrastju pri Kranju je umrl včeraj dnhovnik-zlatomašnik g. Simon Jan. N. v m. p.!

Na Kranjskem sploh.

Volilni shod priredi jutri v nedeljo državni poslanec g. dr. Ivan Tavčar v Ljubljani v «Mestnem domu».

Poskušeni samomor. Katarina Jenko, 18 let stara šivilja iz Škofje Loke, je skočila dne 9. t. m. zvečer v Ljubljano, da bi se rešila tega sveta. Dva mizarska pomočnika sta jo potegnila iz vode.

Križem sveta.

Davek za one, ki se hočejo ženiti, so vpeljali v Pensilvaniji. Vsak moški meščan, čez 40 let star, ki želi dobiti pravico do ženitve, mora plačati 100 dolarjev pristojbine, ki so določene za vzdrževanje doma za čez 40 let stare dame, ki niso imele nobene primerne partije ali pa nobenega snubca. Samec, čez 40 let star, ki si išče žene zunaj Pensilvanije, mora plačati v državno zakladnico 100 dolarjev kazni.

Domača knjižnica.

Članom Hrvatske Matice se uljudno naznanja, da se bodo knjige za l. 1900 takoj tisti dan po dospelku doposlale na dom. Poverjeništvu.

Gospodarske stvari glej na strani 138.

Listnica uredništva.

Dopisa iz Bukovščice in Tržiča smo morali odložiti za prihodnjič.

Naznanjam, da se dobe pri meni

najboljša kolesa

71—1

iz tvrdke Joh. Pucha iz Gradca. — Cene nizke. — Imam tudi stara še popolnoma dobra od 20 do 50 gld.

PAVEL BIZJAK, Kranj.

72—1

10.000 gld.

skupaj ali v manjših zneskih odda se na posodo po 5%, proti primernemu varstvu. Pojasnila daje Mercina na Primskovem št. 72 pri Kranju.

Ravnodu je naprodaj pod ugodnim pogojem

pritlična hiša

s tremi sobami, kuhinjo, hlevom, podom in sadnim vrtom.

Naša nervozna doba, ki jej tolikanj očitajo kot taki vendarle tudi sama po sebi proizvaja pomočke, da oblažuje izmučno drevenje in vrvenje za zaslužkom s skrbnejšo hranitvijo, ki pospešuje zdravje ter tako ljudstvu zvišuje občno blaginjo in moč. Tem pomočkom je treba najprej pristevati Kathreinerjevo Kneippovo sladno kavo. Ta se je v zdravstvenem oziru izkazala za jako blagodejno primes zrnati kavi; obenem pa omogočuje ob istih troških uporabo boljvrstne pijače, s čimer se bistveno poplemenituje okus vsakdanje kavine pijače. Kjer pa je treba gledati na večji prihranek, daje Kathreinerjeva Kneippova sladna kava tudi brez zrnate kave prijetno, jako prijajočo pijačo. Sama na sebi ima namreč okus zrnate kave, ki jej ga po Kathreinerjevem izdelnem načinu daje izvleček iz kavine rastline. Lahko prebavna je, krvotvorna in redilna; vobče jo zdravniki priporočajo ženskam in otrokom, takisto onim, ki jim je sploh prepovedana zrnata kava. Nobena gospodinja in mati naj ne odlašaja več uporabljati to pristno rodbinsko kavo; samo pazi naj pri nakupovanju natančno na izvirne zavoje z varstveno znamko «župnik Kneipp» in imenom «Kathreiner».

Tedenski sejem v Kranju dne 9. t. m.

Prignalo se je 130 glav goveje živine, 2 teleti, 6 prašičev, — ovac, — buš, — koz. 50 kg: pšenice K 7-50, prosa K 7—, ovsa K 6-50, rži K 7-50, ajde K 6-75, ječmena K 7-50, fižola koka 11.— ribničana K 10—, krompirja belega K 2—, rumenega K 2—, deteljno seme K 45—.

Vozni red

na gorenjski in kamniški progi državnih železnic
veljaven od 1. februarja 1901.

Vlak odhaja v Ljubljano, in sicer z Jesenic ob 1-31 zjutraj, 9-27 dopoldne, 2-31 popoldne, 6-45 zvečer in 5-25 zjutraj; iz Lesec-Bleda ob 1-56 zjutraj, 9-53 dopoldne, 3-04 popoldne, 7-18 zvečer in 5-48 zjutraj; iz Radovljice ob 2-02 zjutraj, 9-59 dopoldne, 3-10 popoldne, 7-24 zvečer in 5-54 zjutraj; iz Podnarta-Krope ob 2-21 zjutraj, 10-16 dopoldne, 3-28 popoldne, 7-42 zvečer in 6-10 zjutraj; iz Kranja ob 2-38 zjutraj, 10-31 dopoldne, 3-46 popoldne, 8-01 zvečer, 6-26 zjutraj; iz Škofje Loke ob 2-51 zjutraj, 10-43 dopoldne, 3-59 popoldne, 8-15 zvečer, 6-38 zjutraj in pride v Ljubljano (južni kolodvor) ob 3-25 zjutraj 11-16 dopoldne, 4-38 popoldne, 8-51 zvečer in 7-12 zjutraj. — Iz Ljubljane nazaj pa odhaja ob 10-00 zvečer, 7-05 zjutraj, 11-51 dopoldne, 4-06 popoldne in 12-24 ponoči; iz Škofje Loke ob 10-34 zvečer, 7-47 zjutraj, 12-28 opoldne, 4-45 popoldne in 12-58 ponoči; iz Kranja ob 10-46 zvečer, 8-11 zjutraj, 12-41 opoldne, 4-57 popol. in 1-12 zjutraj; iz Podnarta-Krope ob 11-02 zvečer, 8-23 zjutraj, 12-57 opoldne, 5-13 popoldne in 1-29 ponoči; iz Radovljice ob 11-18 zvečer, 8-41 zjutraj, 1-14 opoldne, 5-30 popoldne in 1-46 ponoči; iz Lesec-Bleda ob 11-25 zvečer, 8-53 zjutraj, 1-25 opoldne, 5-40 popoldne in 1-54 ponoči; z Jesenic ob 11-53 zvečer, 9-25 zjutraj, 1-56 opoldne, 6-11 popoldne in 2-25 ponoči.

Vlak odhaja v Ljubljano, in sicer iz Kamnika ob 5-30 zjutraj, 9-53 dopoldne in 4-55 zvečer; iz Jarše-Mengeša ob 5-52 zjutraj, 10-12 dopoldne in 5-15 zvečer; iz Domžal 6-05 zjutraj, 10-22 dopoldne in 5-26 zvečer; in pride v Ljubljano ob 6-49 zjutraj, 11-06 dopoldne in 6-10 zvečer. — Iz Ljubljane odide v Kamnik, in sicer ob 7-28 zjutraj, 2-05 popoldne, 6-50 zvečer in pride v Domžale ob 8-13 zjutraj, 2-50 popoldne in 7-37 zvečer; v Jarše-Mengeš ob 8-23 zjutraj, 3-00 popoldne in 7-48 zvečer; v Kamnik ob 8-42 zjutraj, 3-19 popoldne in 8-07 zvečer.

Mestna hranilnica

v Kranju

obrestuje hranilne vloge
po 4 odstotke

brez odbitka rentnega davka

katerega plačuje iz lastnega.

Stanje vlog: 2,452.247 kron 49 vinarjev. — Stanje hipotečnih posojil 1,656.559 kron 58 vinarjev. 4—8

Loterijska srečka dne 8. aprila t. l.
Trst: 33 53 10 48 17

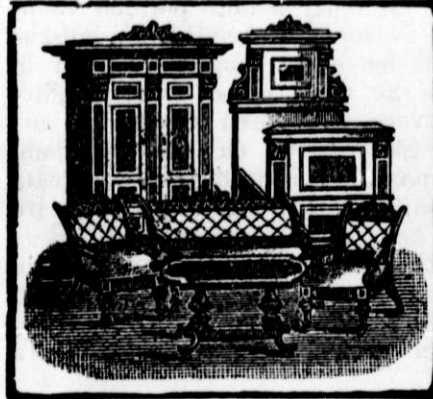
Nepreročne vozne plahite

v različni velikosti in kakovosti ima po niski ceni vedno v zalogi
108—47

R. Ranzinger

špediter c. kz. priv. južne železnice, Ljubljana, Dunajska cesta št. 15.

R. LANG, Ljubljana (Kolizej)

tovarna za modroce na peresa
in posteljno opravo, zaloga
pohištva,

priporoča vsake vrste

modrocev, posteljne uloge, zrcal, podob,
otročjih vozičkov, naslonjačev, počivalnikov (sofa, kanape, divan) in
sobno opravo 54—4

po najnižjih cenah.

Cenike s 300 podobami pošlje
zastonj in poštne prosto.

Prodaja tudi na obroke.

Razpošiljanje točno.

Adolf Hauptmann

tovarna

53—4

oljnatih barv, firnežev, lakov
in kleja

v Ljubljani.

Ilustrovani cenik brezplačno in poštne prosto.

A. Tschinkelna zet

Ljubljana.

Prva in edina

domača tovarna

cikorije,

figove kave,

kanditov,

kandiranega sadja

in konseru

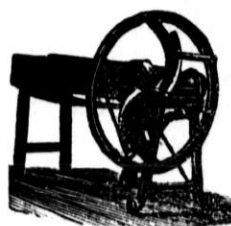
priporoča priznано dobre in cene
svoje izdelke. 68—2

Najcenejši in najboljši poljedelski stroji
dobé se pri

Karol Kavšeka nasl.

SCHNEIDER & VEROVŠEK

Ljubljana, Dunajska cesta 16.

Vedno velika zaloga gepeljnov, slamo-
reznic, mlatilnic, čistilnic, jekle-
nih plugov in sploh vse potrebščine za
poljedelstvo. 68—2

Tudi vsakovrstna železnina kakor železo,
traverze, železniške šine, kuhinjska oprava,
razno orodje za rokodelce i. t. d.

Uvozna družba španskih vin.

(Spanish Wine Import Company)

MAYER & PROKOP, DUNAJ 20/2

Direktni uvoz 25-8 Prvi vir

priporoča pod garancijo čistosti in pristnosti svoja najfinejša, stara, vležana španska in portugalska vina za bolnike, desertna vina, malago, madejro, šerija, port, «solze Kristusove». — Prodaja v najmanjših množinah, kakor tudi v velikih in malih steklenicah (1/2 in 1/3) po prvotnih cenah:

JAKOB PERESSINI, trgovina z vinom v Kranju.

Proti malokrvnosti.

Železnato vino

lekarnarja **G. Piccoll-ja**

v Ljubljani

dvornega založnika Nj. svetosti papeža

ima v sebi **90 krat več železa**

kakor druga po reklami nezaslužno sloveča kina - železnata vina, katera često nimajo več železa v sebi, kakor vsako ceno namizno vino. 161b-38

Vsled tega največje jamstvo za izdatnost tega vina pri malokrvnih, nervoznih ali vsled bolezni oslabeledih osebah, kakor tudi še posebno pri bledih, slabotnih in bolehavih otrocih.

Dobiva se v steklenicah po pol litra za 1 gld.

Dobro znana, že čez 30 let obstoječa stara gostilna

„pri Tišlerju“

Kolodvorske ulice št. 26

gredeč od kolodvora proti mestu na levo, na kar se slavno potujejo občinstvo, da se izogne pomoti, posebno opozarja. Dobra postrežba, vedno sveža okusna jedila, pristna vina, izborna, ob vsakem času sveže pivo. Dalje je v tej staro-znani gostilnici vsikdar na razpolago mnogo sob s snažnimi posteljami, vse po jako nizki ceni.

Zahvaljuje se slavnemu občinstvu za mnogobrojni dosedanji obisk, priporoča se naklonjenosti mestnega in kmetskega občinstva tudi za nadalje 113-49

Leopold Blumauer, posestnik in gostilničar.

Gričar & Mejač

Prešernove ulice 9

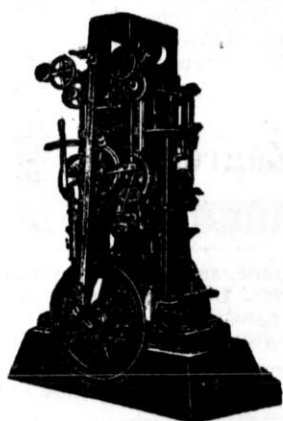
Največja zaloga zgotovljenih oblek

za gospode, dečke in otroke

konfekcije za dame.

==== Solidno blago po čudovito nizkih cenah. ====

Ceniki se razpošiljajo zastonj in poštine prosto. 62-3

G. Tönnies

Ljubljana 66-2

tovarna za stroje, železo in kovinolvnica

priporoča kot posebnost vse vrste

žage in vse stroje

za obdelovanje lesa, ameriške turbine, bencin-motore in parostroje.

Sobni slikar.

Vse sobne slikarije izvršujem po najnovejših vzorcih in sploh vse, kar spada v to stroko, kakor tudi vsa pleskarska dela prevzamem po najnižjih cenah ter se slavnemu občinstvu priporočam 52-5

Anton Šoklič

v Kranju (v hiši g. M. Matiašiča.)

Zaloga „Belske kisle vode“

(Vellacher Sauerbrunnen)

1-8

pri **Albinu Rantu**, Kranj, Savsko predmestje.

1 zaboj (50 steklenic) 8 K 50 vin.

Najboljše strune za citre, gosli in kitare.

Kovačnica

z vsem orodjem, pripravna posebno za kovača, ki zna kovati konje,

se da v najem.

63-3

Več se poizve pri **Martinu Peternelu v Mojstrani (Gorenjsko)**.

Prva električna ljubljanska
tovarna mrežastih ograj

106-51 **AVGUST-a ŽABKAR-ja** priporoča

različnih mrežastih ograj za pašnike, vrtove, okna, vrata i. t. d., kakor tudi vsa druga ključavninarska dela. — Nizke tovarniške cene. — Točna in solidna postrežba.

Optični zavod

Jos. Ph. Goldstein

Ljubljana, pod trančo št. 1

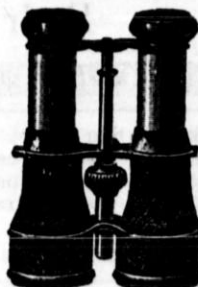

priporoča svojo veliko

zalogo vsakovrstnih očal, lovskih in potnih dalnogledov, kakor tudi vseh optičnih predmetov.

Zaloga fotografskih aparatov.

Vse v to stroko spadajoča popravila točno in ceno. 67-2

Gospodarske stvari.**Saditev sadnih dreves.**

Konec.

Drugo še bolj važno je zasaditev sema. Seveda, če hočemo vsaditi drevo, moramo prej izkopati jamo in najboljše je v jeseni, ko zemlja pomrzne. Ako pa nimamo v jeseni izkopanih jam, moramo jih izkopati spomladi. Pri kopanju jam morajo tiste seveda biti primerno velike, prst ali zemlja se mora zmetati na tri kupe, in sicer zgornjo plast, trato ali ruševno na kup št. 1. drugo plast na kup št. 2. in zadnjo bolj mrtvo prst na kup št. 3. V sredo jame naj se postavi kol, h kateremu se priveže drevo in kateri se potem, ko je drevo vsajeno, nekoliko ven potegne, da pregloboko ne pride in da se poseda z zemjo in drevesom vred. Drevo, katero se misli vsaditi, se mora poprej pripraviti, to je, da se mu vse korenine v primerni dolgotosti prireže, ravno tako tudi krona. Korenine se morajo tako odrezati, da so vse rane obrnene v tla. Nato se jama, ako je pregloboka, zasuje s trato, to je s prstjo št. 1.

Tukaj pri saditvi so važne tri točke, na katere se mora posebno paziti: 1. Ne sadi ne globokeje in ne plitveje drevesa kakor je rastla prej; 2. glej, da pridejo korenine v ravnostno lego kakor so bile prej; 3. glej, da pride okoli korenin zemlja, kolikor mogoče na gosto. Okrog korenin naj pride zemlja iz kupa št. 2 in naj se sproti poravna med koreninami, da ne ostane čisto nič praznega prostora. Ako ostanejo luknje med koreninami, začnejo korenine plesniti in gniti. Ko se korenine zasute in na tesno obstane s prstjo, se natrosi gnoja okrog, toda ne tako, da bi prišel v dotiko s koreninami; potem se nekoliko pohodi. Na gnoj pride zemlja iz kupa št. 3 in se naredi okrog drevesa jamica v podobi sklede ter se končno zalije, ako je suha zemlja. Drevesce naj se pa priveže s kako beko ali vrbo h kolu, toda prav rahlo tako, da ne obvisi na tistem, ko se zemlja poleže.

Sposoben oštir

brez otrok

lahko prevzame boljše gostilno v najem.

Kje? pove upravništvo «Gorenjca».

74—1

Kdor kupuje sukнено blago

ogleda naj si novo urejeno sukнено skladišče tvrdke

R. MIKLAUC

LJUBLJANA, Špitalske ulice šte. 5

kjer se lahko prepriča o cenah brez primere.

Glavno skladišče

Loškega ševijota (sukna)

katero blago je znano dobro in se prodaja po tovarniških cenah. 64—2

Sukneni ostanki

različnih vrst za polovico cene. — Gospodje krojači dobijo na zahtevanje vzorčne knjige.

Glinaste peči, štedilnike, banje

za kopeli, kakor tudi kipe, vaze in druge glinaste izdelke v vseh barvah, trpežne in cene priporoča prva in največja

tovarna

pečij in glinastih izdelkov

August Drelse

v Ljubljani.

73—1

Večkrat premiano!

Pozor!

Podružnica R. A. SMEKAL v Zagrebu

priporoča od svoje najstarejše, glasovite in najzmožnejše

tovarne za gasilno orodje

sl. gasilnim društvom, občinam in zasebnikom sledeče predmete:

Brizgalnice najnovejše sestave, kakor s patentom proti zmrzlini, s priredbo, da brizgalnica na obe strani jemlje in meče vodo; «univerzalko», prikladno za male občine, ki se nosije ali vozijo; parne brizgalnice, vodonoše, sesalke vsake vrste, vozove za polivanje ulic in prevažanje gnojnice i. t. d., cevi iz posebne tkanine najboljše vrste; dalje čelade, pase, sekirice, lestve ter sploh vse za gasilna društva prikladno orodje, trpežno in lepo izdelano. Motor-vozove in priprave za acetilen-luč. Dalje kmetijsko orodje vsake vrste, Gasilna društva, občine in pošteni kmetovalci-gospodarji plačujejo tudi na obroke po dogovoru. Naročila franko na vsak kolodvor.

— Cenike pošljamo brezplačno in poštnine prosto. —

10—12

Podružnica R. A. Smekal v Zagrebu.

Izhaja vsako soboto zvečer, če je ta dan praznik, pa dan poprej. — Velja po pošti prejemana za celo leto 4 krone, za pol leta 2 kroni, za četrt leta 1 krono. Za Kranj brez pošiljanja na dom stane za celo leto 3 krone, za pol leta 1 krono 50 vinarjev. Dostavljanje na dom stane za celo leto 60 vinarjev več. Posamezne številke stanejo 8 vinarjev. — Na naročbe brez istodobne vpošiljatve naročnine se ne ozira. — Za oznanila plačuje se za petitvrsto 10 vinarjev, če se tiska enkrat, 8 vinarjev, če se tiska dvakrat, če se tiska večkrat, pa po dogovoru. Uredništvo in upravništvo se nahaja v hiši šte. 105 nasproti župne cerkve. — Upravništvu naj se blagovolijo pošiljati naročnina reklamacije, oznanila, sploh vse upravne zadeve, uredništvu pa dopisi in novice. — Dopisi naj se izvolijo frankirati. — Rokopisi se ne vračajo.